

føjes: „at der intet foreligger i hans Sygehistorie, som kunde tyde paa, at den var paadragen ved Tjenesten“. Det er meget rigtigt; men hvem er det, der skriver det? Det er ikke den Læge, der har behandlet ham, og ikke de militære Autoriteter, han tjente under thi de ere blevne spurgt den Gang; i alt Fald er der intet optegnet desangaaende. Men hvad der foreligger, er fra den Læge ved Sygehuset, til hvem der nu var blevet sendt Bud om at efterse, hvad der var i Vejen med Manden paa Hospitalet, han har skrevet dette. Sygdommen er fremkaldt, medens han laa i Baraklejr i fugtig Vej, og han blev kasseret paa Grund af sin Sygdom, saa at det forekommer mig, at denne Sygehusberetning er tilstrækkelig talende til, at man derpaa kunde grunde en Understøttelse. Som det ærede Medlem for Bræsto Amts 6te Valokreds (Wissen) sagde, vil det vistnok være uansteligt, om der herefter bliver gjort de fornødne Optegnelser ikke alene af Lægen, men ogsaa efter indhentede Erklæringer fra de vedkommende Autoriteter, saa meget mere som Loven giver Udgang til, at de værnepligtige kunne faa Optegnelser gjort, deres Sygdomme vedrørende, som senere maatte kunne begrunde deres Krav; men, som sagt, det forsamles af de værnepligtige, naar de have været syge, at faa gjort de fornødne Optegnelser, som senere kunne begrunde eventuelle Krav; de kende selvfølgelig ikke Loven. Naar saa strenge Bestemmelser fastsættes, som det nu sker af Invalidebestyrelsen og Finansministeren forekommer det mig imidlertid, at det maa være en Pligt for Sygehuset at gøre de fornødne Optegnelser, for at fremtidige Krav kunne afvises eller begrundes. Jeg skal slutte hermed og anbefale Sagen til videre Fremme.

Finansministeren (Estrup): Der som den ærede Forslagsstiller skalde have Ret i den for mig meget mærkværdige Fortolkning af Invalide Lovene; med Hensyn til, hvad der fordres for at faa Udgang til Understøttelse, er det jo givet, at det staar enhver, hvem der nægtes Invalideforsørgelse paa Grund deraf, frit for, ved Domstolene at gøre deres Krav gældende, men jeg er rigtig nok overbevist om, at Domstolenes Afgørelse ikke vilde gaa den ærede Forslagsstiller med. Det er jo et Spørgsmaal, der ligesom er undergivet Domstolenes Afgørelse, saa at det forekommer mig noget mærkværdigt, at den ærede Forslagsstiller siger, at man fra 1851 til nu har fortolket Loven urigtig. Det skalde være højt mærk-

værdigt, om ikke selv de paagældende der sølte sig forurettede, havde ladet Rigtigheden af Fortolkningen afgøre ved Domstolene i den Mangfoldighed af Invalidefager, der har været for Domstolene i de forløbne Aar. Jeg tror altsaa, at man ganske kan lade dette Spørgsmaal ligge.

Det ærede Medlem har misforstaaet mine Bemærkninger for om Bestaffenheden af Sygdommen hos den Invalid, han interesserer sig saa meget for. Jeg udtalte, at Sagen netop er den, at denne Sygdom er en InfektionsSygdom og ikke en FortølelsesSygdom. Det, Sagen gik ud paa, var altsaa ganske det modsatte af, hvad det ærede Medlem sagde. Den ærede Forslagsstiller har heller ikke Ret, naar han siger, at den Nødvendighed, han fremtidig vil have givet Finansministeren, er kun den samme, som Loven af 1889 har givet ham. Nei, paa ingen Maade! Forslaget her vil give Udgang til at begære Finansministerens Skøn over alle saadanne Tilfælde, hvor man ikke lige frem kan bevise, at vedkommende selv har paadraget sig Sygdommen, eller at Sygdommen ikke staar i nogen som helst Forbindelse med Tjenesten. Det er en urimelig Fordring. Loven af 1889 undergiver kun Ministerens Skøn de Tilfælde, hvor det er bevisligt, at Sygdommen er paadraget ved militær Tjeneste, men herefter vil der derimod komme til at foreligge for Ministeren de Tusinder og atter Tusinder af Tilfælde, hvor Finansministeren ikke kan bevise, at Sygdommen er paadraget af den vedkommende selv forskyldt. Det forekommer mig, at den ærede Forslagsstiller maa kunne se, at der kvantitativt taget er en ganske umaadelig Forskel. Med andre Ord, omtrent enhver, som har været syg, medens han har tjent som militær — og han behøver ikke en Gang at have ligget paa Lazarettet, men kun at sige, at han har været syg, enhver, som formener sig at have været syg under Militærtjenesten — kan komme og begære Finansministerens Hjælp for at faa undersøgt, om han kan faa Invalideunderstøttelse.

Forslagsstilleren (Bluhme): Jeg maa over for den ærede Finansminister sige, at jeg har aldeles ikke givet mig af med at fortolke Loven; jeg har kun oplæst, hvad der stod i Lovene, slet ikke andet. Jeg har ikke lagt en eneste Fortolkning ind i den, jeg synes, den er tydelig og klar. Naar den højtærede Minister siger, at han kun fordrer disse Beviser, saa siger jeg: Meget vel, det have altsaa Domstolene afgjort; men naar denne Lov af 1ste Marts 1889 fordrer aktu-